

[Harald Nielsen.]

nomiske forhold. Det er jo lidt pauvert, hvad vi ser i statsregnskabet og i finanslovsforslaget herom; der er ikke så udførlige oplysninger, som der er, når det drejer sig om andre af statsstyrelsens grene, og her kunne der måske også være noget, man skulle have rettet.

Dernæst kommer jeg til den højtærede undervisningsministers redegørelse for, i hvilket tempo og i hvilken rækkefølge man vil foretage udbygningen af sendestationer, og dér må jeg sige ganske som det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, at jeg synes, det var mærkværdig langt henne i rækken, Sønderjylland kom på tale. Jeg kan, ligesom det ærede medlem gjorde, erindre om, hvad undervisningsministeren så stærkt understregede i den debat, vi havde forleden dag, at vi endelig måtte passe på ikke at komme altfor langt bagefter her, ikke at komme for sent, fordi der her også gjorde sig et nationalpolitisk synspunkt gældende. Dette synspunkt accepterer vi fra venstres side, det er også vor opfattelse, at der her er et vigtigt nationalpolitisk spørgsmål, som trænger sig på. Men skal der lægges nogen vægt på dette synspunkt, må rækkefølgen efter vor opfattelse være en ganske anden end den af den højtærede minister foreslåede, så kan man ikke lade Sønderjylland komme i anden række, så må man lade det komme i første række, og så må der snarest muligt tages fat på bygningen af en fjernsynssender — i Aabenraa, sagde den højtærede minister vist forleden dag — men der kunne også være tale om andre steder, f. eks. i Haderslev, eller hvor det nu kan passe bedst. Vi fra venstres side kan ikke affinde os med, at Sønderjylland her kommer i anden række.

Der kunne naturligvis endnu fremføres andre ting, og jeg vil gerne sige til den højtærede minister, at selvom han nu her har givet en meget udførlig fremstilling og mange talmæssige oplysninger, og selvom vi har det aktstykke, som finansudvalget har fået tilstillet, synes jeg alligevel, at vi her står overfor et spørgsmål af en så stor økonomisk og finansiell rækkevidde, og som rummer også så mange andre momenter, at jeg synes, det er naturligt, om man ligefrem mødte med et forslag til en fjernsynslov her i dette høje ting, og jeg

vil gerne spørge den højtærede minister, om han ikke kunne tænke sig dette.

Der var også en anden ting i den højtærede ministers redegørelse, som jeg synes der blev gået for let hen over, og det var spørgsmålet om farvefjernsyn. Jeg deler det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts opfattelse. Jeg tror, man let kan udsætte sig for, at de fjernsynsapparater, vi nu anskaffer, meget hurtigt er forældede, således at vi kommer til at stå overfor meget hurtigt at måtte forny dem til farvefjernsyn, som folk naturligvis vil se, når dette bliver muligt og bliver mere almindelig tilgængeligt

Vi står efter min mening her overfor en helt ny udvikling på mange måder, også overfor en udvikling, der rummer store økonomiske perspektiver, og derfor finder jeg, det ville være rigtigt, at forholdet ordnedes ved fremsættelse af et lovforslag her i folketinget, hvorved vi kunne få lejlighed til at gennemdrøfte spørgsmålet meget grundigt og meget mere udførligt, end det kan ske ved en sådan forespørgselsdebat. Derfor vil jeg gerne slutte dette mit første indlæg med at spørge den højtærede minister, om det ikke er muligt at ordne det på den måde, at der ligefrem fremsættes et lovforslag om sagen.

Steen: Jeg tror, det både er nyttigt og hensigtsmæssigt, at forespørgerne har givet den højtærede undervisningsminister denne lejlighed til at give en redegørelse — den, vi nu har hørt — for de forhold, der består, for de spørgsmål, der rejser sig i forbindelse med det fjernsynsproblem, som der nu nødvendigvis må tages stilling til.

Det kan jo ikke nægtes, at som diskussionen om dette spørgsmål hidtil har forment sig, var nogle faktiske oplysninger ønskelige og forhåbentlig også gavnlige. Det er i hvert fald mit håb, at det må medvirke til en større forståelse af og interesse for fjernsynets udvikling end den, der har præget den offentlige diskussion om spørgsmålet, sådan som denne diskussion har forment sig til i dag. Diskussionen har jo stærkt været præget af, at man ræsonnerede således: det er kun København og Københavns omegn, der i alle forhold er favoriseret, som har en mulighed for at se det. Nu kommer man så og foreslår en licensfor-